

Skt. Stefans Dag
26. december 2011

Tema: Det koster at være Jesu discipel

Evangelium: Matt. 10,32-42

Massoud Fourouzandeh (en moderne martyr)

Teksten til i dag stiller dig et stort spørgsmål: Vil du kendes ved Jesus over for mennesker? Med andre ord: Vil du være ham bekendt? Også selv om det koster dig noget, ja, om det så skulle koste dig alt? I yderste konsekvens selve livet?

Om du vil kendes ved Jesus er det mest afgørende spørgsmål i hele dit liv. For af det spørgsmål afhænger din evige skæbne. Hvis du vil kendes ved ham, vil han nemlig

Skt. Stefans Dag
26. december 2011

også kendes ved dig over for sin far i himlen. Men hvis du fornægter ham, vil han også fornægte dig over sin far. Det vil sige at alt afhænger af dit forhold til Jesus.

Det er mærkeligt at tænke på at vi juleaften sang "Fred på jord", og vi hørte englens budskab til hyrderne: "Fred til mennesker med Guds velbehag". Og så hører vi i dag at Jesus tilsyneladende siger lige det modsatte: "Tro ikke at jeg er kommet for at bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd." (V. 34)

Tingene er her stillet skarpt op over for hinanden. Den egentlige mening med Jesu komme er ikke at han vil komme med sværd som fører til ufred, eller skabe splid, så man får sine nærmeste til fjender. Men for den der tager imod Jesus kan konsekvensen blive ufred og fjendskab, selv med ens nærmeste. På den ene side fastholder Jesus selvfølgelig det 4. bud om at elske og ære sin far og mor. På den anden side er kærligheden til ham og lydigheden mod ham total. Under truslen om forfølgelse og martyrdød kan man blive stillet over for et valg: enten - eller. Vil man vælge familiefreden frem for Jesus - eller ufreden med ens nærmeste i fællesskabet med Jesus? Kun den der foretrækker Jesus frem for alt andet og vedkender sig ham, er ham værd.

Skt. Stefans Dag
26. december 2011

At redde sit liv ved at give slip på det evige liv fører til fortabelse. Omvendt frelser man sit liv og får del i det evige liv, hvis man mister livet for Jesu skyld.

Det mysterium der gemmer sig her, er det samme som gemmer sig i Jesu egen skæbne: Jesus led jo overfladisk set et stort *nederlag* på grund af at han lod Guds vilje ske, men i virkeligheden var en *sejr* han vandt.

I vores julefejring er Jesu fødsel en hyggelig og idyllisk begivenhed, men oprindeligt var det ikke sådan. At blive født i en stald er ikke særlig rart, og hyrder blev på den tid regnet for at være uærlige og usympatiske mennesker. Jesus blev ikke født for at være vores "hyggegæst", men vores "hyttegæst", som vi synger i "Det kimer nu til julefest". Og den fred han giver os har en ubehagelig bagside. En bagside hvor der er kamp og lidelse. Det var blødende alvor for de første kristne. De vidste af egen bitter erfaring at deres tro på Jesus kunne medføre ufred, lidelse og død. Så den fred som englens sang om julenat er ikke det samme som et liv uden kampe. Den fred Jesus kom med er først og fremmest en fred med Gud. En fred i sjæl og samvittighed. Den indebærer ufred og kamp mod alle de magter der står Gud imod. Lige som vor Herre Jesus kom ind i vores verden for at føre kamp mod vores fjender, synden, døden og djævelen, sådan er vi som hans disciple også draget med ind i den kamp. Og

Skt. Stefans Dag
26. december 2011

den kamp findes ikke bare et sted ude i verden. Nej, det der står Gud imod findes også langt inde i os selv. Der er synd og ondskab også i vores liv, som vi må kæmpe imod!

Men midt i vores kamp mod synd og ondskab, kan vi hente stor trøst og mod og kraft i evangeliet om at Jesus allerede har besejret det. For julen viser os at Gud ville vide af os, hans faldne menneskeslægt. Han ville kendes ved os. Det ser vi af at han blev menneske, at han kom til verden og blev vores frelser.

At kendes ved ham, er derfor ikke blot at kendes ved barnet i krybben. Det lille søde Jesus-barn er kun begyndelsen til det der med nødvendighed måtte føre ham til død og undergang for vores skyld. Som han bekendte sig til os, sådan må vi da også bekende os til ham. Som de luksuskristerne vi er, vil vi gerne have freden uden striden. Vi vil have sejren uden kampen. Vi vil have kronen uden korset. Og vi vil have livet uden døden. Her tager vi bare fejl. For vi skal huske én ting: Vi får ingen jul uden påske. Der findes intet liv her på jorden uden død. Her er ingen fred uden strid.

Stefanus er et glimrende eksempel på en kristen der trods al modstand og forfølgelse holdt fast ved troen på Jesus indtil det sidste. Stefan eller Steffen, som vi jo kalder ham på dansk, aflagde et stærkt vidnesbyrd om Jesus. Han vidnede frimodigt om Jesus, selv om det kostede ham livet.

Skt. Stefans Dag
26. december 2011

Han blev kirkens første martyr (et græsk ord, der betyder "vidne"). Han er den eneste martyr vi stadig mindes efter reformationen. Derfor er den liturgiske farve rød i dag, 2. juledag, fordi det fra den ældste kristne tid har været Skt. Stefans dag. Rød er blodets farve.

Men også i dag har den kristne kirke mange martyrer. Efter sigende er der mange flere martyrer i vores tid end nogen sinde før. En af dem er Massoud Fourouzandeh fra Iran. Han var muslimsk forretningsmand og drev sin egen virksomhed, indtil Jesus viste sig for ham i en drøm og kaldte ham til tjeneste. Herefter har Massoud oprettet en kirke i Odense for mennesker der taler iransk/persisk. Kirken kaldes "Church of Love", og der i løbet af de seneste år døbt mange tidligere muslimer.

Massoud har skrevet en bog, der hedder "Den forbudte frelse". I den fortæller han om to vigtige drømme, som har været Guds måde at kalde ham og hans mor til tro på Jesus. Først drømte hans mor, allerede mens de endnu boede i Teheran, at hun mødte Jesus. Først syv år senere, da moderen i Danmark mødte en kristen iraner, kom hun i tanke om sin gamle drøm, som hun havde gemt i sit hjerte. Først nu kunne hun forstå den. Jesus var ikke en profet, men selve Guds søn. Og sandheden af det kristne evangelium om en tilgivende og kærlig gud, der havde givet sin eneste søn, Jesus, for

Skt. Stefans Dag
26. december 2011

at enhver kunne have fællesskab med ham, uanset om man bar slør eller ej, overvældede Massouds mor.

Hun holdt bibelkreds sammen med andre iranere i Danmark, selv om Massoud var skuffet og vred over at hun på den måde svigtede sin egen baggrund. Massoud besluttede at han ville være med i bibelkredsen, så han med tiden kunne overbevise sin mor om at den kristne lære var forkert.

En aften, da han og moderen sad i køkkenet, efter at deltagerne i bibelkredsen var gået hjem, gav hun ham en Bibel. Og hun sagde til ham: "Jeg ved godt at du ikke kan lide at jeg er blevet kristen, men vil du ikke love mig at du vil prøve at læse i den? Så kan du selv læse hvad Jesus siger." Det lovede han hende modstræbende.

Hvordan han havde det med at læse Guds ord, vil jeg lade ham selv fortælle, idet jeg nu citerer lidt fra hans bog: "Min mors bibel lå på mit sengebord, når jeg kom udmattet hjem fra arbejdet med min virksomhed. Der havde den snart ligget fast i flere uger, og den tiltrak mig stadig mere. Bibelen var uden sidestykke den mest gribende bog, jeg nogensinde havde haft i mine hænder. Det var som at læse et langt kærestebrev fra Gud til mig, og jeg slugte ordene.

Koranen skulle jeg altid være helt ren for at røre, og jeg kunne aldrig være helt sikker på, at jeg forstod, hvad den sagde, men Bibelen på farsi (persisk) forstod jeg, og jeg

Skt. Stefans Dag
26. december 2011

kunne læse den, når jeg havde lyst. Hver aften læste jeg nye og stadig længere tekststykker, og jo mere jeg ledte efter den store løgn i Bibelen, der kunne afsløre, at islam var den eneste vej, desto mere blev jeg overbevist om, at jeg ikke sad med en bog fuld af løgnehistorier i hånden; jeg sad med Guds ord. Jeg læste mest i Det Nye Testamente, fordi det handlede om Jesus, som min mor blev ved med at snakke så begejstret om. Og jo mere jeg læste om Jesus, desto mere ønskede jeg at kende ham. Jeg begyndte med Bjergprædikenen, hvor Jesus talte om Guds standarder, der var meget højere end vores. At det var en synd blot at se på en gift kvinde med begær i sit hjerte! Men han talte også om tilgivelse i stedet for hævn, om at vende den anden kind til, hvis ens fjende slog en. Og selv om han var så retfærdig og ren, tilgav han alligevel kvinden, der havde været sin mand utro – hende som alle farisæerne ville stene, og jeg læste, hvordan Jesus senere selv tog imod alle de lidelser, som han blev påført uden at blive voldelig og hadefuld, som jeg selv var blevet, da jeg var gået meget mindre igennem. Og selv da Jesus hang på korset med nagler gennem sine hænder og fødder, sagde han: "Tilgiv dem fader. For de ved ikke, hvad de gør." Han tilgav sine bøddler! Han tog den straf, som de burde have haft og skabte på den måde en vej til Gud Fader gennem ham. Pludselig gik det op for mig, at det måske sta-

Skt. Stefans Dag
26. december 2011

dig gjaldt, at Jesus var parat til at tilgive os ud af sin store kærlighed og nåde?

Bibelen beskrev hvordan Jesus kom med fred og frelse til hele verden, så "enhver som tror på ham ikke skal fortales, men have evigt liv". Jeg kunne mærke, hvordan det vers arbejdede i mig. Enhver? Betød det også mig? At Jesus ville give mig evigt liv sammen med ham, blot fordi jeg bad ham om det? Jeg læste videre, og alt i Bibelen pegede i denne vidunderlige retning. Var Gud virkelig en kærlig gud, der ønskede fællesskab med mig? 1. Johannes Brev ramte det dybtliggende ønske i mig sort på hvidt. "Gud er kærlighed!" stod der og videre, at man ikke kunne gøre sig fortjent til den kærlighed, men fik den for intet.

Og jeg blev stadig mere overbevist om, at det ikke kunne være rigtigt, at Bibelen blot var menneskeværk, men da jeg begyndte at tænke sådan, tvang jeg mig selv til at lægge Bibelen fra mig. Jeg forsøgte at glemme de ord, som jeg havde læst i Bibelen, men jeg kunne ikke slippe dem. Uanset, hvor meget jeg anstrengte mig for at glemme det kristne evangelium, kunne jeg ikke lade være med at tænke på, hvad jeg gik glip af, hvis der virkelig fandtes en kærlig gud, og en aften tænkte jeg, at der kun var én måde at blive fri for mine "tvangstanker" om Jesus. Jeg ville prøve at bede til ham. Jeg lagde mig derfor på knæ ved siden af min seng

Skt. Stefans Dag
26. december 2011

og bad en enkel bøn: "Kære Jesus. Hvis du virkelig findes, og hvis du virkelig elsker mig, så giv mig et tegn på, at dit ord er sandt. Amen." Sådan bad jeg tre aftener i træk, og den tredje nat fik jeg en mærkelig drøm."

Massoud drømte at han sad og spiste sammen med andre iranere. De sad alle sammen og spiste Bibelen. Da han vågnede af sin drøm, ringede han straks til sin mor for at fortælle hende hvad han havde drømt. Da hun hørte det, begyndte hun at græde og ønske ham tillykke, fordi hun mente at drømmen betød at Massoud skulle blive prædikant. Gud ville putte sine ord i hans mund, for at han kunne give dem videre til sine landsmænd.

Den mærkelige drøm blev begyndelsen på hans omvendelse. Han kunne ikke holde op med at læse i Bibelen. Jesus fyldte et åndeligt tomrum hos ham, som han ikke tidligere havde været klar over at han havde.

Videre fortæller han selv i bogen: "Omkring min 26-års fødselsdag blev jeg pludselig klar over, at jeg nu ikke længe tvivlede på, at Jesus var Guds søn. Jeg følte simpelthen fred, hver gang jeg bad til ham, og det gjorde jeg efterhånden hver eneste dag. Jeg havde ændret mig radikalt uden at opdage det selv. Før ville jeg have forsvoret, at jeg en dag skulle blive kristen, men nu kunne jeg pludselig ikke undvære at læse i Bibelen og bede til Jesus, min frelser, der havde

Skt. Stefans Dag
26. december 2011

lyst til at høre på mig når som helst på døgnet – og på mit eget sprog!"

Så fik han kontakt til en pinsekirke i Odense, hvor han blev meget hjerteligt modtaget. Tidligere havde han ofte følt sig ensom som indvandrer, omgivet af mistro og fremmedhad, men her blev han taget imod som en af deres egne.

Efter kort tid blev han præst og leder af denne menighed, der kaldes "Church of Love" = "Kærlighedens kirke". Det er en landsdækkende iransk kirke, hvor iranere og afghanere mødes og synger lovsange til arabiske rytmer, og de har et stærkt kærlighedsfællesskab.

Massoud Fouroozandeh flygtede fra Iran for at undgå at blive kanonføde i krigen mod nabolandet Irak. Flugten endte efter mange genvordigheder i Danmark. Ved at læse den Bibel han fik af sin mor, mødte han for første gang i sit liv Guds kærlighed og tilgivelse. Ordet "nåde" gjorde hele forskellen mellem islam og kristendom. Massouds historie er et stærkt og personligt vidnesbyrd om et menneske der går fra fangenskab under loven og til evangeliets frihed.

Lige som Stefanus dengang vidnede frimodigt om Jesus, selv om det kostede ham livet, sådan aflægger Massoud også i dag et vidunderligt vidnesbyrd om Jesus. Lad os gøre det samme! Amen.